

ת"פ 37210/12/17 - מדינת ישראל נגד ר"ק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 37210-12-17 מדינת ישראל נ' ר"ק
לפני כבוד השופטת דנה אמיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ר"ק

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אלכס ישראלוב

ב"כ הנאשם עו"ד אבישג כהן

הנאשם התייצב

הכרעת דין

כמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, אני מודיעה על זיכוי הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

תמצית כתב האישום והמענה

1. על פי המפורט בכתב האישום המתוקן מיום 13.6.2019 (להלן: "כתב האישום"), במועד הרלבנטי לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת בני זוג בהליכי גירושין. ביום 28.2.2016, בשעה 19:15 לערך נסעו הנאשם והמתלוננת למסעדה ובדרך, ברכב, החל הנאשם מאיים על המתלוננת באומרו "דינך דין מיתה... את לא תוכלי להרים את הראש אני אקבור אותך... אני חותם לך שמפטרים אותך מהעבודה, לא קוראים לי ר"ק אם לא זורקים אותך מהעבודה...". על פי כתב האישום, במעשיו אלה איים הנאשם שלא כדין בפגיעה בגוף ובפרנסה, בכוונה להפחיד או להקניט לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. במענהו לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום. הנאשם אישר כי בתקופה הרלבנטית היה בהליכי גירושין מהמתלוננת ואישר כי אמר את המיוחס לו בכתב האישום, לטענתו בקונטקסט אחר וטען כי אין המדובר בדברי איום. הנאשם כפר בטענה כי במעשיו איים שלא כדין בפגיעה בגוף או בפרנסה בכוונה להפחיד או

להקניט.

עיקר הראיות

3. הנאשם כאמור לא כפר בכך שאמר את המילים המיוחסות לו בכתב האישום, כי נסע ברכב בדרך למסעדה במועד הנקוב וכי היה בהליכי גירושין מהמתלוננת באותו המועד. המחלוקת בין הצדדים נוגעת לשאלה האם התקיימו אצל הנאשם רכיבי עבירת האיומים, קרי, האם דבריו למתלוננת הם בגדר איום שלא כדין בגוף ובפרנסה. בנוסף, האם אמר הנאשם את הדברים בכוונה להפחיד או להקניט את המתלוננת והיה בו את היסוד הנפשי הנדרש להרשעה, ולו מכוח הלכת הצפיות.

4. ראיות המאשימה כוללות את עדות המתלוננת וכן את ת/3, הקלטת מקטעים מהשיחה שהתקיימה בין המתלוננת לנאשם במועד האירוע, בה נשמע חלק מהמלל המיוחס לנאשם כאיום בכתב האישום, ותמלול ההקלטה (ת/5). בנוסף הוגשה מטעם המאשימה הודעת הנאשם ת/4 וכן ת/1 ו-ת/2 אשר יסקרו להלן.

5. עדותה של המתלוננת בבית המשפט הייתה אמוציונלית וסוערת, מעדותה ניכר היה כי מערכת יחסיה עם הנאשם קשה וכוללת האשמות וטרוניות הדדיות. לטענתה, בעת שנסעו למסעדה יחד עם בתם לחגוג לה יום הולדת היה הנאשם "במצב רוח קרבי". לדבריה, הנאשם אוהב להקניט ולפגוע והוא לא הפסיק לאיים ברכב. כך טענה: **"הוא התחיל לומר לי שהוא יגמור אותי, שהדין שלי הוא דין מיתה, הוא לא יתן לי גט עד שהוא לא יראה אותי קבורה ליד אמא שלי בירושלים, ורק שם לבור הוא יזרוק לי את הגט, ושכל הזמן ירדפו אחרי אנשים, כי ר"ק עשה המון חובות בארצות הברית"** (עמ' 11 ש' 7-4 לפרוטוקול). המתלוננת טענה כי הנאשם "החל לעשות בלאגן" בעסק היהלומים שהיה להם בארה"ב מאז שידע שהם בהליכי גירושין, לקח סחורות ולא שילם. כן הבהירה כי בדבריו 14 איש אחריו התכוון לנושיו. לדברי המתלוננת, הקליטה את דברי הנאשם ברכב לסירוגין, **"זה היה לסירוגין, כיוון שהיו הרבה שתיקות... כל פעם שהוא נכנס לקריזה הקלטתי, וכשהיו שתיקות, כיביתי"** (עמ' 13 ש' 8-7 לפרו'). לטענתה, בזמן האיומים ברכב שתקה כי לא רצתה להתסיס את המצב. כשנשאלה שוב השיבה שאיננה זוכרת שכן עברו 3 שנים. עוד הוסיפה כי הנאשם "עשה בושות" גם במסעדה והיא נאלצה לרדוף אחריו כדי לנסוע הביתה והוסיפה שהנאשם כל הזמן מאיים עליה **"שיקרה לי משהו, שיפטרו אותי מהעבודה, שירדפו אחרי, שלא יעזבו אותי, שהוא לא ישתוק עד שהוא לא יראה אותי בקבר... שלא יהיה לי כסף לאכול, לא לי ולא לילדים"** (עמ' 11 ש' 15-11 לפרו').

6. לטענת המתלוננת חשה מאוימת והייתה מפוחדת מאוד מהנאשם. עוד טענה כי אין זו הפעם הראשונה בה הוא מאיים וטענה שהנאשם אף הרים עליה ידיים. כך טענה כי שבוע או עשרה ימים קודם לכן, תפס אותה הנאשם, איים עליה, הצמיד אותה לקיר, החזיק ספרי ג'וקים ואיים להכות אותה בראש ואף נתן לה מכה בחזה. לדבריה בגין המכה אף היה לה סימן של חבלה (עמ' 11 ש' 20-18 לפרו'). ביחס למלל שנשמע בהקלטה, וכשנשאלה מה תשיב על כך שלטענת הנאשם רק ביקש לרסק אותה כלכלית השיבה: **"אני לא יודעת, הבן אדם מוציא מהפה מילים..."** ושבה וטענה כי נתן לה אגרוף לחזה, הצמיד לה ספרי לג'וקים לראש והיא חסרת אונים ב 1:00 בלילה. כשנשאלה ממה פחדה השיבה: **"שמבחינת זה שהוא אמר על אנשים שיבואו אחריי, כי הוא חייב כספים, אז הוא ישלח אלי, ושהוא ידאג שיפטרו אותי מהעבודה ואם אני לא אעבוד לא יהיה לי איך לפרנס את הילדים שלי"** (עמ' 16 ש' 16 לפרו').

5-7 לפרו'). המתלוננת שבה וטענה טענות נוספות כנגד הנאשם, שזכרן לא בא בכתב האישום, כדוגמת הצמדת הספרי לראשה ותקיפתה באמצעות מכה לחזה. עוד טענה כי במועד כל שהוא לפני האירוע המפורט בכתב האישום רדף אחריה הנאשם בבית, זרק את הטלפון וקרע את חוטי הטלפון כדי שלא תוכל להתקשר למשטרה או לאביה (עמ' 16 ש' 11-12 לפרו').

7. בעת החקירה הראשית, כשנאמר למתלוננת כי גרסת הנאשם היא שכל שביקש הוא לרסקה כלכלית ואין המדובר באיומים לפגוע בה, השיבה כי איננה יודעת למה התכוון הנאשם בדבריו **"אם זה לרסק אותי כלכלית, אם זה לאיים עלי, אם זה לבצע את מה שהוא התכוון"** תוך שטענה **"אם גבר יכול לקחת ולהרביץ לבחורה מה נשאר?"** (עמ' 16 ש' 1-2 לפרו'). לעומת זאת, בחקירתה נגדית אישרה כי כפי שהעידה במשטרה כוונת הנאשם בדברו לפיהם 14 איש על גבה היא שהוא מתכוון לגלגל את חובותיו עליה, לאחר שלטענתה פשט את הרגל בארצות הברית. המתלוננת אישרה בעת עדותה כי טענה שהנאשם תקף אותה פעם אחת בלבד וכך גם העידה במשטרה. עוד טענה כי לא ידעה שתיק המשטרה בגין אירוע התקיפה נסגר מחוסר ראיות. לאחר דבריה אלה עומתה עם נ/1, תצהיר שמסרה כתמיכה לבקשתה לצו כינוס ביום 1.11.2018 בו פירטה בסעיף 12 כי הנאשם הכה אותה שנים רבות. בתשובה לכך טענה כי גם כשהייתה בהריון בעט הנאשם ברגלה, וכי בעת מסירת העדות במשטרה התייחסה רק לתקופת הגירושין. עוד, עומתה בעת החקירה הנגדית כי חרף עדותה והפרטים שמסרה בנ/1 לפיהם לא היה הנאשם בקשר עם הילדים, הוא התכתב עם הילדים בתקופות מסוימות (נ/2 ו-נ/3). לטענתה לא הייתה מודעת להתכתבויות. בנוסף, עומתה עם כך שבנ/1 טענה כי אין לה כל עזרה כלכלית ואביה אינו עוזר לה כשבפועל מתגוררת בדירה שנתן לה, לדבריה, תוך שהיא צועקת באולם, כל שנותן לה אביה הוא מקום מגורים ועליה לעבוד קשה כדי להתפרנס.

8. בעת החקירה הנגדית אישרה המתלוננת שוב כי עצרה את ההקלטה כל פעם שהפסיק הנאשם לדבר. לדבריה ביצעה את ההקלטות בטלפון של ביתה והעבירה אותן לטלפון שלה. עוד אישרה כי העלתה את ההקלטה לקבצים להם נתנה שמות שונים לפי נושאים (המפורטים בת/3). בנוסף אישרה כי חלק מההקלטה היא מהדרך למסעדה וחלק מהדרך חזרה ממנה. לדבריה הנאשם לא אמר דברים נוספים באותו הערב: **"לא. הוא לא דיבר. הוא הפך שולחן במסעדה... הייתי צריכה לרדוף אחריו החוצה"** (עמ' 24 ש' 10-11). עוד הוסיפה כשנשאלה האם הייתה תקשורת: **"תקשורת של ריב. ובאותו זמן לא הקלטתי. גם פחדתי שהוא יראה שאני מקליטה"** (עמ' 24 ש' 18 לפרו'). באשר למילים "דין דין מיתה" השיבה המתלוננת כי הנאשם אמר לה שהיה אצל רב שאמר לו את הדברים. והיא איננה יודעת אם המדובר בפן הכלכלי או שרוצים להרוג אותה.

9. ביחס למצב הכלכלי ורצונו של הנאשם למוטטה כלכלית טענה המתלוננת, כי הנאשם הוא זה אשר צבר חובות בארצות הברית והיא הייתה בארץ באותה תקופה. המתלוננת טענה כי החברה נרשמה על שמה שכן בתחילת הדרך הנאשם לא היה אזרח אמריקאי. לטענתה, הגם שהייתה בעלת העסק, ומשך 15 שנה עבדה בעסק, לא הייתה שם פיזית ב- 10 השנים האחרונות בהן חיה בישראל. לדבריה היא תפקדה כמזכירה בחברה והנאשם נתן לה לחתום על צ'קים "הוא היה ממזר גדול". לטענתה הנאשם יצר את החובות ולא היא, לכן היא מתייחסת לחובות כחובות שלו. המתלוננת אישרה כי לפחות פעם אחת הגיעו נושים למקום עבודתה והוסיפה כי מעסיקה ידע על "כל הבלאגן". כן אישרה כי יתכן ואחד הנושים שלח מכתב למקום עבודתה. המתלוננת הייתה נסערת מאוד בעת עדותה, כשהוטח בפניה כי בדבריו של הנאשם לפיהם "אנשים ילכו אחריה" וזה יגיע למקום עבודתה כוונתו הייתה לנושים המחפשים אותה ומגישים לה מכתבים צעקה וטענה כי עבריינים הגיעו לביתה בגין החובות אך לא ביססה כי הנאשם שלח אותם.

10. המתלוננת אישרה כי קולה נשמע בהקלטה וכי אמרה לנאשם כי אינו מפחיד אותה בקשר לעורכי הדין ששכר. עוד אישרה כי השיח נוגע לסכסוך הגירושין. המתלוננת אף אישרה כי הנאשם התכוון לומר שעורכי הדין שלו עומדים "לזיין" אותה בבית המשפט, כי העמיד עורכי דין מהשורה הראשונה וכי יתחשבו בבית המשפט. עוד אישרה שכונת הנאשם במילותיו לא יעזבו אותך היא 14 הנושים. לדבריה: בין היתר, ברור. עוד אישרה כי כשאמר שיזרקו אותה מהעבודה התכוון לכך שהנושים ישלחו לה מכתבים לעבודה. המתלוננת אישרה כי הגישה את התלונה רק יום לאחר האירוע בשעות אחר הצהריים, לדבריה, אין המדובר בהפעלת לחץ על הנאשם בשל עניינים כספיים. על פי עדותה לא התכוונה לפנות למשטרה לאחר האירוע ושמרה את ההקלטה **"שיהיה לי למקרה הצורך"** (עמ' 31 ש' 25 לפרו'). לטענתה, ביום בו התלוננה במשטרה הייתה שיחה נוספת ואז פנתה למשטרה.

11. מטעם המאשימה הוגשה הודעת הנאשם ת/4 שם טען הנאשם כי המתלוננת הגישה כנגדו תלונה ואף אמרה לביתו כי כך תפעל כאמור משלא הסכים לתת כסף שביקשו. הנאשם טען כי אינו מאיים על המתלוננת וכי קיים הליך פשיטת רגל, חובות בסכומים ניכרים ו-15 נושים, והמתלוננת היא בעלת החברה. לדבריו, כוונתו הייתה שהנושים יקברו אותה וישאירו אותה ללא כלום ולא לקבור אותה באדמה (ש' 41). לדבריו הנאשם אמר למתלוננת כי הרב אמר לו שדינה דין מיתה משבגדה בו והוסיף כי אמר שידאג שמעסיקיה ידעו איזה הונאה עשתה בארה"ב. עוד הוסיף שאמר שישרוף את שמה בגלל מה שעשתה לו. עוד מסר, לאחר שעומת עם כך שאמר למתלוננת "שזיין אותה" כי כוונתו הייתה שפגע בה בארה"ב וגם ילדיו יפגעו כי אמר אמת לשלטונות שם.

12. בעת עדותו בבית המשפט חזר הנאשם על גרסתו בהודעתו ת/4 וטען כי הנאשמת היא בעלת החברה ולה אחריות לחובותיה. לטענתו, המתלוננת הסירה כל אחריות ונעלמה לנושים. לדבריו כל השיח בהקלטה נוגע לעניינים כספיים ולנושים. לדבריו: **"היא ניסתה לגלגל הכל עליי. היא התנערה מהכל"** (עמ' 37 ש' 13), ולא ענתה לנושים לטלפונים. לדבריו, המתלוננת טיפלה בעניינים הכספיים של החברה. באשר להקלטה טען כי לא רק הוא דיבר ברכב והוסיף **"היא הביאה מה שנוח לה להשמיע"** (עמ' 40 ש' 23 לפרו'). לדבריו, המתלוננת מדברת לא יפה כל הזמן, צועקת ומתלהמת. הנאשם כפר בכך שאיים על המתלוננת ושב והסביר כי דבריו לפיהם דינה דין מיתה, הם דברים שאמר לו הרב וכך גם אמר למתלוננת. עוד הוסיף כי המתלוננת לא פחדה ממנו: **"היא לא פוחדת מאף אחד ולא עושה חשבון לאף אחד"**. הנאשם הוסיף כי המתלוננת והוא דיברו בסגנון בוטה אחד כלפי השני, כדוגמת "זיינתי אותך", והוא לא התכוון להשפיל את המתלוננת ליד ביתם, לדבריו: **"תמיד דיברנו ליד הילדים ככה"**. בעת החקירה הנגדית שב וטען כי כל שאמר נגע לסכסוך הכלכלי, אישר כי נתן לנושים את כתובת מקום עבודתה כשדבריו: **"אם היא לא עונה לטלפונים שיגיעו אליה לעבודה. למה שיפנו רק אלי ולא אליה?"** (עמ' 49 ש' 4 לפרו').

דין והכרעה

13. עבירת האיומים מוגדרת בסעיף 192 לחוק העונשין כעבירת התנהגות שאינה טעונה הוכחת תוצאה, אך היא נדרשת הוכחת יסוד נפשי מסוג מטרה. **היסוד העובדתי** אותו נדרשת המאשימה להוכיח הוא כי הנאשם איים על אדם **"בפגיעה שלא כדין בגופו, בחרותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר..."** בת"פ 48521-10-17 (שלום- קריות) **מדינת ישראל נ' מ.ח.** (5.12.18) (להלן: **"עניין מ.ח."**) הפנה כב' השופט טורס לפסיקה הידועה ופירט ביחס ליסוד העובדתי הנדרש להוכחת עבירת איומים:

"בפסיקה נקבע כי "יש לבחון את התקיימותו של האיום לפי אמת מידה אובייקטיבית, היינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הפונה האיום" (ע"פ 3779/99 חמדני נ' מדינת ישראל פ"ד נב(1) 408) ומכאן "שלא רגישותו או אטימותו של מי שהדברים היו מכוונים כלפיו, הם שקובעים אם יש בדברים משום איום אם לא, אלא הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה" (ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל פ"ד מג(3) 373, בעמ' 378). יש עוד לזכור כי "עבירה זו מגבילה את חופש הביטוי. סיווגו של ביטוי כ"איום" מוציא את הביטוי אל מחוץ לתחום הביטוי המוגן. על כן, ככל שיינתן פירוש רחב יותר למושג האיום כך יתעצמו המגבלות על חופש הביטוי של הדובר" (רע"פ 8736/15 זילפה צוברי בר נ' מדינת ישראל (17.1.18)). עם זאת, מטבע הדברים, ככלל איזון בין אינטרסים מוגנים מתנגשים "יהיו ביטויים שלא יזכו להגנה כלל או שההגנה עליהם תהיה חלשה ביותר נוכח טיבם של הביטויים מחד גיסא ומשקלם של הערכים והאינטרסים המתחרים מאידך גיסא" (רע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4)).

בת"פ (שלום - י-ם) 4887-11-14 מדינת ישראל נ' לוי (26.6.2017) הפנה בית המשפט לפסיקה וחזר על הכלל לפיו:

"ההקשר והנסיבות בהם פעל הנאשם, ביצע את מעשיו ואמר את דבריו, משמשים כלי עזר לצורך הכרעה בשאלה האם יש לסווגם כאיום אם לא, ולשם בחינת התקיימותם של יסודות העבירה. כפי שנפסק, ככל שלאחר בחינת הקשר הדברים לא נובע מהם איום ברור ונחרץ אין מקום להרשיע את הנאשם."

ראו עוד בקשר לניתוח עבירת האיומים כפי שהפנתה המאשימה ע"פ (מרכז) 27347-08-10 פינקו נ' מדינת ישראל (14.2.2011) (להלן: "עניין פינקו") והפסיקה המוזכרת שם.

14. במקרה הנדון מוסכם כי הנאשם אמר את האמרות המיוחסות לו בכתב האישום: "דינך דין מיתה... את לא תוכלי להרים את הראש אני אקבור אותך... אני חותם לך שמפטרים אותך מהעבודה, לא קוראים לי ר"ק אם לא זורקים אותך מהעבודה". המאשימה מבקשת כי יקבע שהאמרות המפורטות הן בגדר דברי איום בשים לב לנסיבות אמירתן, עליהן ניתן ללמוד מעדות המתלוננת ומההקלטה ת/3, הכוללת אמרות נוספות של הנאשם אשר לא יוחסו לו כאיום בכתב האישום. ההגנה חולקת על כך שהוכחו כנדרש יסודות עבירת האיומים. עדות המתלוננת מפורטת בתמצית לעיל וכאמור הייתה אמוציונאלית וסוערת וממנה ניתן ללמוד על מערכת יחסים קשה בינה לבין הנאשם, הכוללת האשמות וטרפויות הדדיות. לאחר בחינת עדותה אל מול עדות הנאשם וראיות נוספות אשר הוגשו, התרשמתי היא כי בעדות המתלוננת מגמתיות מסוימת ואף אי דיוקים באשר לחלק מהפרטים המרכזיים והרלבנטים להכרעה. המגמתיות ואי הדיוקים שבעדות המתלוננת אינם מאפשרים לתת בעדות את האמון הנדרש על מנת להתבסס עליה בעת קביעת ממצאים ביחס לנסיבות אשר אפפו את האירוע.

15. כך, בעדותה תיארה המתלוננת את ערב האירוע והביקור במסעדה כאירוע קשה. לדבריה, הנאשם

"עשה בושות" במסעדה והיא רדפה אחריו על מנת שייקח אותה הביתה. עוד טענה כי שתקה בזמן האיומים ברכב (בדרך למסעדה, במסעדה וחזרה ממנה) כדי לא "להתסיס" את המצב. בנוסף טענה כי לבד מהדברים אשר הוקלטו הנאשם לא אמר דברים נוספים באותו הערב (לאחר מכן הוסיפה כי איננה זוכרת). לעומת זאת, על פי ת/1, מזכר מאת השוטרת אילנית ישראל המתאר שיחה בינה לבין המתלוננת פירטה המתלוננת באוזני השוטרת כי **"במהלך כל הערב היו גם ייכוחים וגם שיחה נורמטיבית נחמדה"**. ועוד, בניגוד לעדותה לפיה שתקה בעת האיומים הנטענים, על פי ת/1 התנהלו ייכוחים בינה לבין הנאשם: **"לדבריה הקבצים ששלחה לחוקר אסף (ת/3 - ד.א.) אילו הן חלקים (הדגשה שלי - ד.א.) מהויכוח ביניהם בשיחה"**. חרף דבריה אלה של המתלוננת, למעט במקטע קצר ביותר, כלל לא נשמעים ייכוחים בינה לבין הנאשם בהקלטה כי אם דברים שאומר הנאשם בלבד, בקטועים, כשהמתלוננת עצמה מאשרת כי הקליטה לסירוגין, קטועים מן השיחה. המפורט אינו מאפשר להסתמך על דברי המתלוננת או על ההקלטה ת/3 לשם קביעת ממצאי עובדה באשר לנסיבות מתן האמרה.

16. בנוסף, בעדותה טענה ופירטה המתלוננת אירועים נוספים נטענים בהם ייחסה לנאשם התנהלות אלימה, הכוללת אלימות פיזית שזכרם לא בא בכתב האישום וכן איומים נוספים. כך טענה כי הנאשם תקף אותה ואף גרם לה לחבלה, ואף טענה כי קרע את חוטי הטלפון בהזדמנות אחרת על מנת שלא תתקשר למשטרה או לאביה. בעת עדותה מסרה כי הנאשם פעל באלימות פיזית כלפיה בהזדמנות אחת, ואולם בתצהיר שמסרה במסגרת הליך כינוס נכסים בעניינה (נ/1) טענה כי תקף אותה משך שנים ואף בעת שהייתה בהריון. עוד חשוב לציין כי המתלוננת אישרה שלא התלוננה מיד אודות האיומים הנטענים בכתב האישום ולטענתה רק לאחר שיחה נוספת עם הנאשם ביום המחרת החליטה להתלונן. שיחה זו איננה מפורטת כלל בכתב האישום ולא נודע על קיומה הנטען עד החקירה הנגדית. בעת החקירה הנגדית אף עומתה המתלוננת עם כך שבהודעתה לא מסרה על איום נוסף כפי שמסרה בעת עדותה. באשר למלל המפורט בכתב האישום, מחד טענה המתלוננת שחשה מאוימת ומפוחדת מדברי הנאשם אך מנגד אישרה כי לא התכוונה לפנות למשטרה בגין האיומים הנטענים בכתב האישום ושמרה את ההקלטה **"שיהיה לה למקרה הצורך"**.

17. אל מול האמור עומדת עדות הנאשם ולהתרשמותי המדובר בעדות מעוררת אמון ביחס לנסיבות אמירת האמרות המיוחסות לו בכתב האישום וכוונתו באותה העת, שחלקה אף נתמך בדברי המתלוננת. כך, התרשמתי מאמיתות דברי הנאשם, אשר פירט אודות החובות הכבדים אליהם נקלעו המתלוננת והוא וכן על ניסיונה של המתלוננת להתנער מכל אחריות לחובות אלה. אף המתלוננת בעדותה ייחסה לנאשם אחריות לחובות הכספיים אליהם נקלעו וביקשה להתנער מכל קשר מעורבות ואחריות לחובות. לטענתו של הנאשם, המתלוננת הסתתרה מפני הנושים, לא ענתה לפניו מצדם ועל רקע האמור נאמרו הדברים המיוחסים לו בכתב האישום ואף אלה אשר נשמעו בהקלטה. לדבריו: **"היא ניסתה לגלגל עלי הכל. היא התנערה מהכל"**. את המילים **"את לא תוכלי להרים את הראש אני אקבור אותך"** ייחס לפן הכלכלי כשלדבריו כוונתו הייתה שהנושים יקברו אותה. וכך גם ביחס לפיטוריה מהעבודה. גם המתלוננת אישרה ביחס למלל שנשמע בת/3 כי דברי הנאשם נאמרו בהקשר כספי כלכלי. לדברי הנאשם, המתלוננת הקליטה והביאה כת/3 רק את מה שנוח לה להשמיע והוסיף המתלוננת מדברת **"לא יפה"** כל הזמן, מתלהמת וצועקת **"ולא עושה חשבון לאף אחד"**. בנוסף טען כי סגנון הדיבור בינו לבין המתלוננת בוטה, ותמיד דיברו כך ליד הילדים. התרשמתי מהמתלוננת והנאשם אשר העידו בפני, היא כי קיים טעם בדבריו של הנאשם ביחס להתלהמות ולסגנון. הנאשם הבהיר בעת עדותו כי לא איים על המתלוננת וכי כוונתו הייתה שהיא איננה יכולה להתנער מחובותיה. ושאל **"למה שיפנו רק אלי ולא אליה?"**.

18. לאחר בחינת עדות הנאשם ועדות המתלוננת לצד יתר הראיות, לאור הקושי לבסס ממצאי עובדה באשר לנסיבות על עדות המתלוננת ות/3, וגם אם המלל המיוחס לנאשם הוא מלל בוטה ופוגעני (וכך גם מרבית המלל בת/3), מצאתי כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה ונותר אצלי ספק בשאלה האם הדברים שאמר הנאשם כמפורט בכתב האישום הם בגדר איום שלא כדון, אף בקשר לפרנסת המתלוננת, בהתאם למבחן האובייקטיבי. על ספק זה לפעול לטובת הנאשם. בנוסף, כאמור אף לא התרשמתי כי המתלוננת חשה מאוימת או מפוחדת בפן הסובייקטיבי, חרף דבריה בעת עדותה. באשר לאמרה "דין דין מיתה" אותה אישר הנאשם שאמר, הנאשם טען והמתלוננת אישרה כי מסר לה שאלה הם דבריו של רב עמו שוחח וממילא לא נטען כי ביקש להמיתה או להרגה. דבריו בהקשר זה נאמרו כמעין איחול ולא איום. יש לזכור כי לאורך מרבית עדותה אישרה המתלוננת כי דבריו של הנאשם נאמרו כלפיה בהקשר הכלכלי ולא דווקא בהקשר הפיזי. לאחר שמיעת המתלוננת והנאשם ובחינת הנסיבות, לא התרשמתי, גם בקשר לאמרה זו, והגם שהמדובר באמירה קשה, כי היא עולה כדי איום שלא כדון. (ראו עוד בהקשר זה ת"פ (שלום-ת"א) 33623-10-14 מדינת ישראל נ' פלוני (8.7.2015), בקשר למבחן השליטה).

19. הגם שמצאתי כי לא הוכח היסוד העובדתי לצורך הרשעה בעבירה, אוסיף כי גם לו היה נקבע כי המאשימה עמדה בנטל הוכחת היסוד העובדתי, מבחינת הראיות עולה כי לא הוכח במקרה זה היסוד הנפשי לפיו שאף הנאשם להשיג יעד של הפחדת או הקנטת המתלוננת, הנדרש להרשעה בעבירה, אף לא מכוח הלכת הצפיות, וגם מן הטעם הזה יש להורות על זיכוי הנאשם.

20. כידוע, לעניין הוכחת הכוונה המיוחדת מסוג מטרה - יש להוכיח כי הנאשם אמר את הדברים תוך מטרה להשיג את היעד של הפחדת או הקנטת המתלוננת. מן הנסיבות במקרה דנן ניתן ללמוד כי הנאשם היה מתוסכל ובסערת רגשות בעת האירוע, לאחר שחש כי המתלוננת מתנערת מכל אחריות לחובותיהם וביקש, בשפה בוטה, בכעס ובהתלהמות להבהיר לה, כי גם עליה לשאת בנטל ובאחריות. בשים לב למערכת היחסים בין הצדדים, השפה וההתלהמות בה שוחחו ביניהם, כפי שאף נשמע מפי המתלוננת בעת העדות ובמקטע קצר בהקלטה, אינני סבורה כי הנאשם אמר את המיוחס לו בכתב האישום ואף את האמרות הנוספות שבהקלטה, שלא יוחסו כאיומים בכתב האישום, מתוך כוונה ובמטרה להפחיד או להקניט אלא כביטוי מצוקה ותסכול אמיתיים באותה העת.

21. בנוסף, המאשימה אף לא הוכיחה את יסוד המטרה מכוח הלכת הצפיות. כידוע, על פי הלכת הצפיות, די בכך שהנאשם צפה ברמה גבוהה של הסתברות כי אמירת המלל המיוחס לו יגרום למימוש היעד של הפחדה והקנטה, על מנת לקיים את יסוד המטרה שבעבירת האיומים (ראו ניתוח הלכת הצפיות ברע"פ 2340/10 קנבורה נ' מדינת ישראל (11.2.2010) ובעניין פינקו). במקרה דנן, על בסיס המפורט לעיל לא מצאתי כי הנאשם צפה ברמה גבוהה של הסתברות כי דבריו יביאו להטלת אימה בלב המתלוננת או יביאו להקנטתה. בנוסף אינני סבורה כי המדובר בנסיבות בהן יש להסיק שכל אדם במצבו של הנאשם היה צופה התממשות זו ברמה גבוהה של הסתברות, בשים לב למערכת היחסים בין המתלוננת והנאשם, לסוג השיח ביניהם ותגובותיה כלפיו. לשם ההמחשה מדבריה המעטים בהקלטה ת/3, שם נשמעת המתלוננת אומרת "בסדר בסדר" בסוג של התרסה וזלזול, כשהנאשם אומר שידאג שיזרקו אותה מהעבודה (קובץ רביעי). בנוסף, "אדוני, אתה לא מפחיד, אתה לא מפחיד, אתה תעביר להם כבר את הטלפון של אהובה, הם כבר יסתדרו טוב מאוד" (קובץ חמישי) ביחס לעורכי דין אותם שכר. בנסיבות אלה, אינני מוצאת כי היה בנאשם את היסוד הנפשי הנדרש להרשעה ולו מכוח הלכת הצפיות.

22. סוף דבר, משמצאתי כי לא הוכחו יסודות העבירה כנדרש במקרה זה, אני מורה על זיכוי הנאשם מביצוע עבירת האיומים המיוחסת לו בכתב האישום. (הדיסק ת/3 מוחזר למשמורת המאשימה).

זכות ערעור כחוק.

ניתנה והודעה היום כ"ח סיוון תשע"ט, 01/07/2019 במעמד הנוכחים.

דנה אמיר, שופטת